

IVAN PREBEG - VELIKAN

Hrvatski boksač Ivan Prebeg prvi je boksač s ovih prostora koji je osvojio naslov profesionalnog prvaka Europe.

U četvrtak 29. lipnja 1995. godine u Zagrebu, u dvorani "Cibone" borili su se Asmir Vojnović i Antun Josipović za prvi naslov prvaka Hrvatske u profesionalnom boksu, u teškoj kategoriji. Pobijedio je Vojnović. Tog istog dana i Ivan Prebeg imao je svoju posljednju borbu s dugom i teškom bolesti i nije izdržao. S velikom tugom, službeni spiker u "Ciboninoj" dvorani objavio je: „Danas je u Zagrebu preminuo Ivan Prebeg, velikan hrvatskog boksa i šampion Europe u profesionalnom boksu.“ U tišini se čulo „Slava mu“...

Mladost u Zagrebu

Ivan Prebeg rođen je 22. rujna 1933. godine u Josipdolu. Ubrzo je obitelj Prebeg preselila u Zagreb, gdje je Ivan završio srednju zanatsku školu i stekao zvanje elektromehaničara.

U djetinjstvu je volio nogomet, navijao za "Dinamo" i želio postati igrač tog kluba. No igrom slučaja, 1955. godine, našao se u dvorani boksačkog kluba "Metalac", gdje su mu prvi treneri bili Zlatko Hrbić i Zlatko Nemeček. Bio je redovan na treninzima i vrlo brzo stekao solidno boksačko znanje i došao u prvu momčad. No pravih rezultata nije bilo i Prebeg je jednog dana (1957.) nestao s popisa prvotimaca boksačkog kluba "Metalac". Krenuo je putem onih koji su vjerovali da je vještina koju su stekli dovoljna da se krene u pravi život.

Život u Jugoslaviji pedesetih godina prošlog stoljeća bio je težak, a kako nije mogao dobiti putovnicu, Prebeg je s još jednim prijateljem preplivao Muru i otišao u Austriju. Jedno vrijeme bio je u sabirnom logoru u Grazu, zatim odlazi u Njemačku, u Nürnberg, pa u Augsburg. U Augsburgu je postao aktivan član amaterskog boksačkog kluba "Schvaben Augsburg E.V.", za koji je nastupao: u šest dvoboja zabilježio je pet pobjeda i jednu neodlučenu borbu.

Odlazak u Pariz

Na poziv brata Milana koji je radio u Parizu, Ivan potom odlazi u Pariz gdje je u prvo vrijeme radio kao elektromehaničar, ali se prijavio i u amaterski boksački klub "Stade Municipal de Courbevoie". Nakon nekoliko uspješnih nastupa i pobjeda, u svojoj 28. godini, što je zapravo dosta kasno, okušao se u profesionalnom boksu. Prvu profesionalnu borbu imao je 19. travnja 1961. godine u Charleroyu gdje je nokautom u 5. rundi pobijedio Julesa Becausea.

Prebeg je u inozemstvu imao dobrih prijatelja među boksačima, boksačkim djelatnicima, navijačima, a posebno u svom menadžeru Camilu Kribisu iz Luksemburga. Ipak, cijelo vrijeme bio je svjestan toga da je imigrant i stranac. Nedostajala mu je njegova obitelj, i tako se 1967. godine vratio u Zagreb. Nije imao podršku Boksačkog saveza Jugoslavije, i nije dobio odobrenje da se bori u Zagrebu, već je svoje prve mečeve po povratku u domovinu održao u Beogradu, Pančevu i Kragujevcu.

Ipak, uz pomoć prijatelja, posebno Franje Pribanića, istaknutog boksačkog suca i boksačkog djelatnika, te Ivana Hrenara, svoj prvi meč u Zagrebu održao je 30. prosinca 1967. godine kada je pobijedio sjajnog Manfreda Ackersa po bodovima.

Nakon velikog natezanja oko toga tko će se boriti za naslov profesionalnog prvaka Europe i gdje će borba biti

HRVATSKOG BOKSA

održana, konačno je europska boksačka profesionalna organizacija EBU donijela odluku: odlučeno je da će se borba održati u Zagrebu i da će se boriti 26-godišnji Velšanin Eddie Avoth i 36-godišnji Ivan Prebeg.

Naslov europskog prvaka

Susret za naslov europskog prvaka održan je 28. lipnja 1969. godine na stadionu Šalata, gdje je pun stadion bodrio Prebega. Dvanaest godina mlađi Avoth bio je uvjeren u svoju pobjedu, no u ringu je sve bilo drugačije. Prebeg je bio sjajan, održao je pravu lekciju iz svih elemenata boksa, što su potvrdili i suci, te je na kraju pobijedio u 15 rundi po bodovima i osvojio naslov profesionalnog prvaka Europe u poluteškoj kategoriji. Bio je to ne samo najveći uspjeh Ivana Prebega, već i cjelokupnog boksa u tadašnjoj državi.

Prema propozicijama europske boksačke federacije EBU, naslov prvaka morao je braniti u kratkom vremenskom roku. Već 6. veljače 1970. održan je susret sa Talijanom Pierom del Pappom u Milanu, u kojem je Prebeg izgubio. Tijekom 15 rundi koliko je meč trajao i koliko se Prebeg bezuspješno trudio obraniti naslov najboljeg, publika je promatrala borbu prosječne kvalitete, slabiju od one koju su Zagrepčani imali imali priliku gledati kada je Prebeg boksa sa Avothom.

Del Pappa je zasluženno pobijedio na bodove (74:72), jer je očito bio puno bolje pripremljen, iako nije pokazao osobito majstorstvo kakvo je Prebeg do tada nekoliko puta demonstrirao. Nažalost, ništa od tog majstorstva nije uspio pokazati u Milanu. Tek je na trenutke bljesnuo nekom eskivažom, brzim lijepim direktom i to je bilo sve.

Kraj karijere

Nakon što je izgubio naslov prvaka, Prebeg je nastupio još samo u 4 meča. Dva je izgubio nokautom, jedan boksa neodlučeno, a jedan pobijedio nokautom.

Prebeg je imao boksački staž kao amater od 1955. do 1960. godine, a dalje, sve do 1971. borio se kao profesionalni boksač sa stranom licencom. Službeno je u svojoj profesionalnoj karijeri imao 50 borbi, od toga 32 pobjede, 16 poraza i 2 neodlučna rezultata. Borio se u više od dvadesetak europskih gradova (u poluteškoj kategoriji sve do lipnja 1966., a dalje u teškoj kategoriji). Sudjelovao je i u nekoliko ekshibicijskih susreta bez odluke.

Ivan Prebeg nije se iskazao samo kao boksač, već i u svojoj struci elektromehaničara. Odmah po povratku u Zagreb (1967.) otvorio je elektromehaničarsku radionicu

Meč Ivana Prebega (desno) i Angela Favarija u Vougeri 31. svibnja 1961.

u Bosutskoj ulici. Pored radionice sagradio je i lijepu malu dvoranu za boks, te ju opremio sa najboljim spravama za trening boksača. Jedno kraće vrijeme Prebeg je bio i trener u BK "Trešnjevka". Trenirao je napredne mlade boksače amatere, kao i zagrebačke profesionalne boksače.

Za vrijeme Domovinskog rata, Prebeg i njegov prijatelj Franjo Pribanić stavili su se na raspolaganje Adalbertu Rebiću, tadašnjem ministru i predstojniku ureda za prognanike. Koristeći veliki broj prijatelja diljem Europe, posebno u boksačkim krugovima, prikupljali su humanitarnu pomoć, a Prebegova boksačka dvorana pretvorena je u privremeno skladište.

Umro je neposredno prije završetka rata, u Zagrebu, 29. lipnja 1995. godine.

LITERATURA:

Zvonko Bušić i Hrvatski športski muzej, Šampioni hrvatskog i svjetskog boksa 1719.-1998., Zagreb, 2002.

Dokumentacija novinara Z. Mačešića

Dokumentacija novinara D. Marovića

Dokumentacija Z. Bušića